

Niềm Vui của Bố.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Anh Tốt ngồi trong quầy nhìn ra đám khách hàng đang lui cui bên những chiếc máy giặt máy sấy quần áo. Thình thảng có người đến đổi tiền xu bỏ vào máy, hay khiêu nại máy móc trục trặc gì đó, hay mua xà bông. Ôi, đi giặt mà không mang theo xà bông, những kiểu sống cầu thả, hoang phí như thế không thiếu gì trong đám dân nghèo, đã nghèo mà còn “sang” vì mua xà bông nơi tiệm giặt chắc chắn sẽ đắt hơn ở chợ. Những khách hàng kia đủ loại người, đủ kiểu, nhưng đa số giới bình dân, vì giới khá giả thì có nhà cửa và dĩ nhiên có sẵn máy giặt sấy trong nhà.

Làm chủ tiệm giặt bấy lâu nay anh Tốt có nhiều kinh nghiệm, có khách còn lười đứng canh máy, họ bỏ đi đâu đó, trả công anh vài đồng coi chừng giùm, xong việc anh gấp lại quần áo cho thẳng thơm gọn ghẽ, lát sau họ chỉ việc đến lấy. Thế là coi như anh kiếm thêm thu nhập trong khi chẳng nào anh cũng ngồi không. Nhưng cũng có người bỏ quần áo giặt trong máy và... ra đi biệt, thành một đồng quần áo vô thừa nhận trong kho của tiệm. Cho đến giờ anh vẫn không thể nào giải thích nổi tại sao? Chẳng lẽ những người ấy rời tiệm giặt đi đâu và... bị tai nạn chết toi bất ngờ hay bị bệnh mất trí nhớ... đột xuất nên không quay trở lại tiệm giặt lấy đồ?

Thời buổi này làm chủ tiệm giặt sấy không có ăn vì món này đã phổ biến mọi nơi mọi chốn, ngay trong những khu apartment người ta cũng có phòng giặt sấy phục vụ cho cư dân của họ, nên tiệm giặt sấy chỉ trông chờ vào đám khách ít ỏi nào đó, hoặc khi họ cần giặt sấy những món to cồng kềnh như chăn mền, tấm trải giường, màn cửa sổ... v... v... những thứ không thể giặt bằng máy ở nhà.

Chiều nay thứ sáu anh thấy lòng lâng lâng, vì sáng mai anh sẽ đi San Antonio thăm người yêu Thu Dần như thường lệ mỗi cuối tuần, nên anh sẵn sàng chiều khách trong mọi dịch vụ, cho dù khách có khó tính hay nổi máu ba gai không kiên nhẫn đợi chờ máy khác, vung chân đá huỳnh huých vào cái máy giặt vô tội bị hư hỏng bất chợt trong khi chủ tiệm là anh còn ngồi lù lù gần đấy. Khách hàng có người lịch sự, có kẻ vũ phu như thế, anh Tốt chẳng muốn “dây với hủi” càng to chuyện, càng rắc rối nên đôi khi đành nhắm mắt làm ngơ.

Chuyện tình của đời anh như một vở kịch, lúc khép lúc mở, ba chìm bảy nổi. Ngày xưa anh và Thu Dần yêu nhau, năm đó anh đang dậy học tại một trường trung học trong thành phố Sài Gòn, nàng là em gái một người bạn thân đồng nghiệp, là cô nữ sinh năm cuối bậc trung học. Đã mấy lần anh dẫn Thu Dần về giới thiệu với gia đình, chỉ nghe cái tên Thu Dần là mẹ anh biết ngay cô mang tuổi Dần, bà quyết liệt phản đối mối tình cảm này, bắt anh phải chia tay Thu Dần và đừng bao giờ mơ tưởng có ngày kết hôn với cô. Mẹ anh nói con gái tuổi Dần không tốt, nó dữ dằn, ăn hiếp chồng, lập gia đình với ai tuổi dần chỉ mang gian nan, nguy hiểm đến cho người ấy, vợ chồng sẽ nghèo mạt rệp và hoặc vợ hoặc chồng sẽ chết sớm, bỏ đàn con thiếu cha hay mất mẹ bơ vơ tội nghiệp. Mẹ đặt tên anh là Tốt, mong cuộc đời anh sẽ tốt tươi, tốt đẹp, tốt lành, tốt phước.v.v... nên không thể lấy cô vợ tuổi dần để mang họa vào thân. Biết điều ấy Thu Dần tủi thân và tự ái, cô tránh mặt anh cùng lúc mẹ anh một lòng một dạ... cản trở duyên con nên mối tình đầu tha thiết của anh đã tan vỡ. Anh đau khổ lắm, không muốn mất người yêu nhưng cũng không thể cãi lời mẹ, vì anh là con trai duy nhất trong gia đình.

Vài năm sau anh Tốt lấy vợ, một người con gái xinh đẹp do mẹ tuyển chọn, mẹ hết lời ca tụng cô Na là con nhà gia giáo tử tế, có học lại dịu dàng. Hai năm sau gia đình nhỏ của anh đi vượt biên sang Mỹ với thằng con trai 1 tuổi và cái thai trong bụng vợ. Mẹ anh còn ở lại Việt Nam, nên đâu biết rằng cô con dâu lý tưởng của mẹ chọn đã hà hiếp anh thế nào, cô đánh đá, chua ngoa với anh. Tính anh nhẫn nhịn, giỏi chịu đựng. Chẳng lẽ anh viết thư về kể cho mẹ thêm lo buồn lúc tuổi về già mà chẳng cứu vãn được gì. Vài năm sau khi gia đình anh định cư ở Mỹ, mẹ anh đã từ trần sau một cơn bệnh nặng. Nếu mà mẹ còn sống thì anh khỏi phải kể, mẹ anh cũng được biết cô con dâu không phải tuổi Dần của mẹ cũng không thọ, lia đời sớm vì bệnh ung thư tử cung phát hiện quá trễ. Nhưng trước khi chết cô vẫn chưa quên tạt danh đá của mình, vẫn lèo lái đời anh, một buổi chiều có chồng và hai con ngồi bên giường bệnh, cô đã rửa nước mắt nói những lời trần trối và bắt anh phải hứa, có hai con làm chứng là anh... không được lấy vợ cho đến khi hai con đã trưởng thành khôn lớn. Trước cảnh đau thương người vợ đang hấp hối anh lòng dạ nào mà nghĩ chuyện xa xôi và đã hứa cho vợ vờ lòng nhắm mắt về bên kia thế giới.

Anh một thân gà trống nuôi hai đứa con tuổi vị thành niên, đứa con trai năm ấy 14 tuổi và em gái nó mới 13 tuổi. Từ ngày sang Mỹ anh chịu khó học lại đã tốt nghiệp bằng kỹ sư nên cuộc sống không vất vả lắm, cho đến khi thời buổi kinh tế khó khăn anh bị hãng lay off, anh quay ra làm kinh doanh, sang lại cái tiệm giặt này, nhờ ơn trời cũng có khá lợi tức và anh luôn sống căn cơ tiết kiệm để nuôi hai con cho đến khi chúng ra trường, thằng con trai là bác sĩ, và con gái là kỹ sư như bố. Suốt 10 năm trời anh ở vậy nuôi hai con, không phải chỉ vì lời hứa bị cưỡng ép bởi người vợ ích kỷ, mà vì chính anh, anh đã thấy cảnh bạn anh một bác sĩ, cũng là một người cha độc thân như anh và hai con cũng chạc tuổi con anh lúc mới mất mẹ. Ít lâu sau bạn anh lập gia đình mới, cảnh mẹ ghê con chồng tuy không hà khắc như chuyện cổ tích trong văn chương Việt Nam, nhưng theo kiểu thời đại bây giờ cũng lắm rắc rối, hai con của anh bạn bắt hòa với mẹ kế, chúng học hành chẳng ra gì rồi bỏ học dở dang đi làm kiếm tiền miễn là không phải ở chung mái nhà với bà mẹ kế. Anh Tốt không muốn hai con của anh sẽ lâm vào hoàn cảnh ấy, thà chúng còn bé tí không biết gì anh đi thêm bước nữa không sao, ở cái tuổi mới lớn, tuổi vị thành niên đứa trẻ nào cũng nhiều tự ái, tâm hồn mong manh dễ vỡ như thủy tinh, nên anh không vì hạnh phúc của riêng mình làm tổn thương những tâm hồn ngây thơ trong trắng ấy.

Suốt 10 năm trời không phải con đường anh đi luôn bình lặng, không có những sóng gió tình cảm, nhưng anh vì con, mặc cho người tình không thể chờ đợi, họ bỏ anh ra đi tìm tình duyên khác. Cho đến khi bất ngờ năm ngoái anh tình cờ gặp lại người anh ruột của Thu Dần, mới biết là Thu Dần hiện cũng ở Mỹ, chồng Thu Dần là một tay ăn chơi bay bướm đã li dị vợ mấy năm nay vì có người tình khác, họ có một đứa con gái duy nhất đã lập gia đình và sống ở tiểu bang khác, Thu Dần cũng cô đơn, cũng lẻ loi như anh. Anh liền liên lạc với Thu Dần, mối tình năm xưa sống dậy, cả hai quyết định lần này không thể lỡ duyên nhau. Thu Dần là kỹ sư đang làm việc cho chính phủ ở thành phố San Antonio, còn anh đang ôm cái tiệm giặt lớn nhất trong khu phố của thành phố Houston này. Không ai có thể từ bỏ công việc của mình ngay lúc này để đến với người kia cả. Khoảng cách từ Houston đến San Antonio không xa, chỉ hơn 2 giờ lái xe, nhưng vẫn là khoảng cách dài của sự chờ mong.

Hai con anh nay đã khôn lớn, chúng hiểu bố đã hi sinh cho chúng như thế nào. Ngày từng đứa con tốt nghiệp đại học ra trường anh đã ôm nó và sung sướng đến nghẹn ngào nói chỉ một câu:

- Đây chính là niềm vui của Bố.

Cả hai đang có người yêu và một ngày nào đó sẽ lập gia đình, chúng đều khuyên anh nên bán cái tiệm giặt để làm bất cứ công việc gì nhàn hạ hơn và nhất là không vướng bận trong kế hoạch về San Antonio sống chung với người xưa của anh. Hai con anh đã nghe anh kể về chuyện tình rắc rối của bố với cô Thu Dần thời còn trẻ, chúng thương bố càng muốn vun đắp cho mối tình đầu và bây giờ cũng là mối tình cuối của bố.

Anh đã rao bán tiệm giặt trên internet nhưng mấy tháng nay chẳng có ai nghiêm chỉnh trả giá muốn mua, chẳng lẽ tiệm giặt đang đông khách anh lại bán vội vàng với giá rẻ bèo sao đành? Nên mỗi thứ bảy, khi con gái anh ra trông tiệm giặt cho anh, ngày Chủ Nhật tiệm đóng cửa. Thế là anh thành thoi, lái xe đến San Antonio thăm Thu Dần. Họ cứ gặp rồi chia tay trong khi chờ đợi thu xếp công việc, hoặc là anh bán được tiệm giặt hoặc là Thu Dần xin chuyển được việc làm về Houston để được sống bên nhau mãi mãi.

Anh đang suy nghĩ xem sáng mai sẽ mua vài món quà gì từ Houston mang cho Thu Dần, thì anh nghe tiếng cell phone reo:

- Anh Tốt hả, em đây...

- Chào Thu Dần, sao em linh thế, nãy giờ anh nhớ đến em, đang ngồi nghĩ vẫn vợ chỉ toàn là em thôi.

Ngày mai mình lại gặp nhau rồi....

- Em cũng thế, chẳng lẽ chúng mình cứ là Ngưu Lang Chức Nữ mãi sao? Ngày xưa mình lỡ duyên vì mẹ anh khe khắt, nay chẳng ai ngăn cấm, ngược lại con anh và con em còn đồng tình khuyến khích thì ông trời lại bày ra cảnh ngộ khác.

- Anh cũng mới xuống giá tiệm giặt rẻ hơn giá thị trường gần chục ngàn rồi, chắc cũng sớm bán được thôi, yên chí đi cô Cọp nhỏ của anh.

Anh vẫn âu yếm gọi Thu Dần là "cô Cọp nhỏ". Bây giờ mẹ đã mất mà dù mẹ anh còn sống thì cũng không thể nào cản trở được anh nữa, anh luôn tin là cô cọp nhỏ của anh hiền lành dễ thương, Thu Dần sẵn sàng về Houston sống chung với anh và hai con cho tới khi nào chúng có gia đình riêng.

- Sắp tới giờ anh đóng cửa tiệm rồi, không nhận thêm khách nữa, chỉ còn vài người khách cuối cùng đang sẩy đồ dở dang, em cứ tha hồ nói chuyện với anh.

Nhưng anh vừa dứt lời thì bóng một người vừa đẩy cửa bước vào tiệm giặt, anh chưa kịp lên tiếng từ chối thì ngạc nhiên biết bao khi nhận ra đó là Thu Dần, anh buông cái cell phone trên bàn hấp tấp đến bên cô:

- Sao em làm anh bất ngờ thế này! Hôm nay em lại đến thăm anh...
- Còn làm anh bất ngờ hơn nữa kia, em đã xin chuyển được việc làm về Houston rồi, không xa chỗ anh ở là bao nhiêu đâu nhé. Em đến tận đây để báo tin mừng cho anh.

Anh Tốt kêu lên đầy kinh ngạc và vui mừng:

- Trời ơi, Cọp Nhỏ của anh làm một điều tuyệt vời hơn cả giấc mơ.

Anh lại hấp tấp giục cô:

- Vậy em phụ anh xếp lại cái mớ sổ sách trên bàn giúp anh trong khi anh đóng cửa tiệm ngay bây giờ.

Khách đã xong rồi, chúng mình sẽ đi ăn cơm tối nhà hàng trước khi về nhà bàn chuyện tương lai. Em làm anh mừng phát điên lên đây này...

Thu Dần vui vẻ:

- Em sẽ ở chơi hai ngày, tuần sau em mới chính thức nhận công việc mới ở Houston. Hai ngày ở đây em sẽ làm quen với nhà cửa của anh, với cuộc sống của anh và hai con, trước khi chúng ta chính thức lấy nhau.

- Nhà anh có một mảnh vườn sau rộng lắm, cỏ xanh và cỏ xanh...

- Ý anh muốn nhắc nhở em mai mốt về... cắt cỏ nhà anh chứ gì?

- Ai nữ để người yêu cắt cỏ, ngày xưa em chẳng từng ước mơ khi chúng mình lấy nhau, ngôi nhà sẽ có một mảnh vườn cho em trồng hoa Ngọc Lan để mỗi khi chiều xuống đêm về chúng mình nằm bên nhau trên cỏ, giữa mùi cỏ ngai ngái, mùi hoa thơm tho...

Đôi mắt Thu Dần long lanh sung sướng:

- Không ngờ anh vẫn nhớ lâu thế...

Người khách cuối cùng vừa ra khỏi cửa là anh Tốt ôm chầm lấy Thu Dần, họ cùng vui sướng rạo rức, cùng trẻ lại như thời mới yêu nhau. Buổi tối anh Tốt và Thu Dần về nhà, căn nhà này anh mua từ khi ba bố con dắt díu nhau từ thành phố khác chuyển về Houston theo công việc của anh. Bây giờ những lúc hai con đi làm vắng nhà, anh thấy căn nhà trống trải thênh thang, và một ngày nào đó hai con anh có gia đình riêng, căn nhà sẽ càng trống trải thêm, anh khao khát chờ mong có hình bóng người đàn bà cho ấm lòng anh và ấm nhà ấm cửa.

Hai con anh về tới, nghe anh kể cô Thu Dần sẽ về làm việc ở Houston, cả hai đều vui mừng không thua gì anh lúc này, chúng tranh nhau nói:

- Thật là tuyệt vời!

- Cô ơi, chúng con đã “giải lời thề” ở vậy nuôi con của bố từ lâu rồi nhưng bố không nghe, cho tới khi gặp lại cô chứng tỏ hai người vẫn còn duyên nợ với nhau đấy.

- Con cảm ơn cô Thu Dần đã giải quyết được sự bế tắc này để nhanh chóng về với bố chúng con. Vậy khi nào bố và cô Thu Dần sẽ tổ chức đám cưới ra mắt họ hàng và bạn bè?

Anh Tốt đáp ngay:

- Bố sẽ coi ngày, là coi thời tiết mưa nắng thế nào và coi nhà hàng nào ngon, chứ không phải coi ngày coi tuổi gì đâu nhé. Bây giờ cô Thu Dần tuổi Cọp có là ... cọp dữ dần trong rừng rậm Châu Phi thì bố cũng sẽ cưới.

Con trai anh trịnh trọng và cảm động nói:

- Ngày xưa khi con và em gái con ra trường bố đều nói là ngày vui, là niềm vui to lớn nhất trong cuộc đời bố. Nhưng chưa đủ đâu, phải có ngày đám cưới của bố với cô Thu Dần thì niềm vui của bố mới trọn vẹn.

Con gái anh tiếp lời anh trai:

- Chúng con cảm ơn bố và chúc mừng bố hạnh phúc từ bây giờ.

Anh Tốt tươi cười nhìn sang Thu Dần, cô sinh vào mùa Thu năm Dần nên cha mẹ đặt tên là Võ thị Thu Dần, nhờ có chữ lót là Thu nên cái họ Võ tên Dần cũng bớt nặng nề “hắc ám” đi một tí. Cô cọp nhỏ của anh cũng dịu dàng nhìn anh. Muộn còn hơn không, mối tình của anh Tốt và Thu Dần sẽ kết thúc tốt đẹp, tốt tươi và tốt lành như anh từng mong ước và như cái tên mẹ anh đã âu yếm đặt cho anh.

Nguyễn Thị Thanh Dương